

Емина кратка прича

(збирка кратких прича ученика
ОШ „Емилија Остојић”, Пожега)

Емина кратка прича

(збирка кратких прича ученика
ОШ „Емилија Остојић”, Пожега)

Приредиле:

Љиљана Јовановић и Татјана Дан Ракић

ПРЕДГОВОР

Како ви гледате на свет?

Ми из дечје перспективе на свет гледамо с љубављу, праштањем и саосећањем.

У Еминим кратим причама видећете погледе о-сноваца, а то су погледи детињства. Можда ћете пронаћи решење за неки проблем који само одрасле особе могу ставити себи на бригу. Неки од вас ће пронаћи инспирацију у дечјој искрености. Некоме ће можда на лицу осванути крива линија која исправља многе ствари, освануће осмех. Можда ћете пустити сузу док се будете присећали свога детињства. Сигурно ћете се упознати са неким дечјим сновима, жељама, циљевима и идеалима. Док будете читали кратке приче, ући ћете у бескрајан свет емоција. Деца која ово буду читала, вероватно ће саосећати са писцима кратких прича. У сваком случају ово је књига која се чита и са седам и са седамдесет седам година.

Марта Весовић VI₁

*Причам
ти
причу о...*

НА ВРБИЦУ

(дан који је огрејао једну душу)

Сваке године, на Лазареву суботу, у порти једне сеоске цркве мали Лазар је славио свој имендан. Тај празник се другачије зове Врбица, а сви га зову децјим празником.

У дворишту цркве стајала је једна врба. На њој је годинама окачена дрвена љуљашка. Лазар је ту проводио већину свог детињства. Волео је да се пење на врбу. Живео је на крају села са својом баком Милицом. Били су сиромашнији него други људи у селу. У школи је био одличан ђак, имао је све петице. Играчака је имао мало, као и животних радости. Одувек је желео да свира неки инструмент. Када чује музику, њему срце заигра.

Као и сваке Врбице, деца радосно трчаше са звончићима у рукама. На један трен угледа човека који засвира у црквеној порти. Тај инструмент му је био непознат, али му се много допао. Пришао је човеку и питао га: „Који је то инструмент?” Он му одговори: „То је фрула, стари српски инструмент.” Дечак загледа парче чаробног дрвета, држећи га у руци као велику светињу.

Лазар отрча кући и узео једно старо дедино длето, којим је тесао своје дрвене пушке. Отишао је до врбе, нашао је напуклу грану од које је хтео да направи фрулу. Пољуби грану свога дрвета и поче марљиво да теше. Ноћ је падала, а Лазар није одустајао...

Говорио је у себи своју малу молитву: „Молим те, врбице, буди добра фрулица и испусти добар

звук.” Те ноћи се чуо први звук, био је пресећан. Мучио се и трудио месецима, поправљао је, усавршавао и на крају је направио. Смислио је прве мелодије и био је задовољан својим успехом. Свирао је по кући непрестано.

За крај школске године, као ђак генерације, од школе је добио путовање у град Венецију. Спаковао је своје скромне ствари, пољубио баку и отишао. Из воза је видео разне пределе, градове и села. У путу је углавном свирао. Сви путници око њега били су одушевљени. Сусрет са Венецијом доживео је као сусрет са другим светом. Увече је изашао на трг, видео је пуно људи који свирају разне инструменте. Одлучио је да следеће вече свира и он.

Плашио се, а срце је играло. Трг Светог Марка је био препун и нестваран. Нашао је један ћошак, спустио шешир и кренуо да свира. Људи су почели да прилазе и да му дају паре. Неки су хтели да се сликају са Лазаром. Сви су уживали у његовој музици. Цео следећи дан неуморно је свирао. Новац који је зарадио, за њега је био сан. Док је путовао, чврсто га је стискао у џепу јакнице. Радовао се сусрету са баком, која је стрепела све време његовог пута. Лазар са прага извади за баку прелепу мајаму и чаробну стаклену куглу са осликаним Тргом Светог Марка. Бака се расплака.

Дечак је причао своју нестварну причу и живео свој сан... Фрулица од врбе постала је његова радост и његова сигурност... Пут у нови живот...

Петар Петровић V₂

БАЈКА О ВУКУ САМОТЊАКУ

Једном давно, али не тако давно, на свет је дошао један мали вук Ралф. Тај вук је био посебан. У ствари, са њим се нико није дружио, баш зато што је био посебан. Имао је плаве очи као про-
страно небо и крзно савршене боје као облак пред
кишу. Био је посебан и зато што је имао препозна-
тљиву браон тачку на леђима и бео реп.

Када је Ралф кренуо у први разред вучје школе,
сви су га одбацивали. Из дана у дан називали су га
штребер, глупан...

Ралф се није љутио што су га тако звали. Он је
пловио преко свих тих речи као тихо море без
икаквог таласа.

У трећем разреду, у њихово одељење дошла је
бела вучица са плавим очима које су се цаклиле
као најлепши кристал на свету. Дошла је и пред-
ставила се пред читавим одељењем. Звала се Лиса.

Ралф, чим је видео Лису, заљубио се. Као што
знамо, прва љубав је посебна, а за Ралфа је то било
итекако посебно. Пошто су сви вукови имали пара
у клупи, осим Ралфа, Лиса је села баш поред њега.
Њему је срце почело тако јако да куца да је поми-
слио да ће му искочити из груди. Питала га је како
се зове, а он је рекао:

– Мартин...овај...Нелсен...не, не Мирослав!

– Шта?

– Ралф! Мислим да се тако зовем...

Она се насмејала тако благо, тако нежно и про-
шапутала:

– Мислим да си јако забаван и занимљив.

Те речи су му пријале и дуго, дуго, није могао да их избаци из главе. Први пут је Ралфу неко рекао да је занимљив...

Од тога дана Ралф и Лиса се нису раздвајали. Играли су се и расли заједно. Волели су да праве проблеме по комшилуку. Једном су били месец дана у казни, јер су се маскирали у овце и лајали на вукове. Ти вукови су се тако уплашили, када су видели да овце лају, да више никад нису јели овце, него траву и сено као краве.

Када су Ралф и Лиса порасли, дошло је време за одлазак на први плес. Ралф и Лиса заједно су отишли на тај плес са жељом да се добро забаве. Међутим, тај плес је била једна велика замка коју је приредио змај Вукогриз. Само име каже да је тај змај био страшан. Он је волео да на сваку годину поједе по једног белог вука. Дошао је изненада и узео баш Лису, јер је имала најлепше бело крзно. Ралфу је први пут потекла суза. Уплакан, погнуте главе, тужно је отишао кући. Целу ноћ је тужно завијао, а низ образе су му лиле сузе. Једна суза пала је у море, видео је у води како Лиса плаче иза металних решетака, а змај се само смејао. Ралф је истог тренутка отрчао до змајевог дворца и почео да завија. Страшни је изашао и упитао га:

– Зашто си дошао?

– Дошао сам да одведем Лису из ове прљаве јабзине! – промрмља Ралф.

– Ти мене сам да поразиш?! – смејао се змај.

– Не, него ми!

Илустрација: Јасмина Терзић VI₁

Иза брда је изашао чопор од милион вукова.

Узвикнуо је Ралф:

– У напад!

Сви су у исти мах потрчали. Та битка је трајала два дана и три ноћи док нису победили змаја. Ралф је ослободио Лису. Те ноћи Ралф је признао Лиси да је заљубљен у њу.

Лиса је задовољно потврдила:

– И ја тебе волим.

После пар месеци, Ралф и Лиса су се венчали. А после једне године, добили су децу која су имала бело крзно и плаве очи. Од тада, сваке ноћи на пун месец, Ралф, Лиса и њихова деца завијају у знак сећања на победу над змајем.

Богдан Филиповић III₁

БАКА И УНУК

У једној старој кући, у шуми, живели су бака и њен унук Марко. Била је веома хладна зима са пуно снега.

Једнога дана Марко није отишао у школу, јер се разболео. Имао је и високу температуру. Учитељица се због тога забринула. Послала је два другара да га посете. Нашли су Марка како лежи у кревету. Био је сам, а бака је скупљала дрва по шуми. Маркови другови су отишли да помогну баки.

Вратили су се сви заједно и наложили ватру. Бака је скувала чај и послужила их колачима. Разговарали су о томе како је пред њих искочила црнкаста весела веверица. Нису се уплашили, јер се муњевито попела уз стабло. Били су задовољни што су учинили добро дело. После разговора Маркови другови вратили су се у школу. Учитељица их је похвалила, јер су помогли баки.

Марко је оздравио и дошао у школу. Другари су се много обрадовали и обећали да ће увек помагати њему и баки. Учитељица је била срећна што Марко има праве другаре.

Ива Младеновић Пз

ДЕЧАК И ЗЛАТНА РИБИЦА

Био једном један сиромашни столар. Имао је једног сина и са њим живео у малој трошној колиби, у шуми, близу реке.

Дечак није имао пријатеља, јер су га због сиромаштва сви избегавали. Његови једини пријатељи су биле шумске животиње и птице. Често је одлазио на реку, бацао каменчиће и уживао у игри рибица у реци, које су се јасно виделе. Био је срећан, али и тужан, јер његов тата нема времена за њега, а напорно ради да би једва саставили крај с крајем.

Једнога дана, његови пријатељи рибице, позвали су златну рибицу да помогне њиховом пријатељу.

Дечак је само желео да мало боље живе и да његов тата буде расположен и срећан.

Рибица је осетила његову тугу и неиспуњену жељу. Испунила је своје обећање и није могла ни наслутити шта је урадила. Дечака је испунила толика срећа да ју је расипао свуда око себе. Цело шумско краљевство било је испуњено добротом, миром и срећом.

Отац и дечак су живели још дуго, дуго у миру и благостању.

Михаило Шишић III₁

ПРИЧА О ДРВЕТУ

У једном селу, на врху планине, растао је високи храст. Дрво је живело сто година, видело је незапамћена чуда природе и упознало је различите људе. Најсрећније је било када је у селу живело много људи, па се свуда чула дечја граја.

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

Када су била тешка времена, људи су се увек окупљали око старог дрвета и причали како да реше проблеме, али када су прослављали радосне тренутке, опет су се окупљали ту, на истом месту.

Запамтио је велики стари храст разне дуге зиме и децу која су се играла и санкала око њега. Урезала су му се у сећање дуга топла лета када су се несташна деца сакривала у његовој крошњи. Видео је и немарне чобане који су губили јагњад из стада. Посматрао је и вредне очеве који су радили по њивама, пашњацима, воћњацима све док сунце не зађе. Ипак старо дрво се свега тога само сећа. Село је давно нестало. Људи су се преселили у градове.

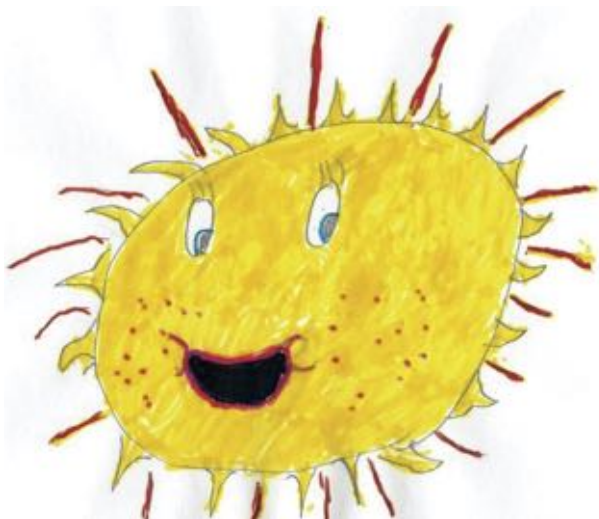
Храст је сада сасвим сам. Друштво му понекад праве дивље животиње, фијук ветра и велико плаво небо. Он усамљен чека свој крај.

Матеја Прокопијевић IV₃

ПРИЧА О СУНЦУ

У граду Београду живела је једна веома радо-
знала девојчица Петра.

Петра је највише времена проводила читајући
књиге, истражујући природу, али највише космос.
Једном се запитала шта је Сунце. Да ли је то балон
пун ватре или само један сунцокрет који се распу-
као на ветру и одлетео у космос?

Илустрација: Сунчица Радић II₂

Легла је у кревет и даље је размишљала о Сун-
цу. Заспала је. Сањала је необичан сан – како хода
по Сунцу. Ујутру су је миловали сунчеви зраци и
полако позивали да крене у школу.

Пролазиле су године и Петра је порасла и постала астронаут. Кад год би отишла на Месец, Сунце би јој се смешило и тихо шапутало о многим открићима које ниједан човек није знао. Убрзо су постали најбољи пријатељи. Петра одлучи да се пресели на Месец и да стално буде са Сунцем.

Када је напунила седамдесет две године, Петра је осетила да ће још мало отићи са овога света и растати се од свог најбољег пријатеља. У први мах било јој је криво, а онда је неочекивано скочила и загрлила Сунце. Заувек су остали заједно.

И дан-данас Петра грли свог најбољег пријатеља.

Ена Станковић IV₃

ПРИЧА О СУНЦУ

Пробудио сам се. Са прозора ми је сијало нешто велико и златно. То је било сунце. Јутро је било баш хладно, а сунце је сијало. Брзо сам се спремио и довикнуо сунцу с прозора да ме чека. Изашао сам из куће и поздравио сам се са њим. Његови зраци су ме загрлили и испратили до школе. Сунце ме је питало да уђе са мном у разред. Рекао сам му да јако сија и да не може да уђе. На одмору сам потрчао напоље, било је хладно, али сунчеви златни зраци су ме грејали. Када су се часови завршили, питао сам сунце да ме и сутра прати у школу. Рекло је да хоће.

Сутрадан је пала киша и њега није било. Нисам имао друштво за школу. Био сам тужан, али сам

знао да смо добри другари и да ће оно поново обасјати моје срце.

Лука
Брашанац IV₃

Илустрација:
Марко Павловић
VI₁

БАЈКА О ЛАБУДУ

Некада давно, у далекој земљи постојала су два предивна језера, на два краја шуме, у којима су живела два зараћена јата лабудова. У једном од њих живео је Тајанствени лабуд.

Тајанствени лабуд се чудно понашао у јату, дању је био тих и повучен и пуно је спавао. Остали чланови јата су га због тога избегавали. Почели су да га се плаше због његовог необичног понашања. Али они нису знали његову тајну. Сваке ноћи, Тајанствени лабуд би се искрадао и одлазио у друго језеро. Тамо је живела лепа лабудица, његова драга. Њихову љубав скривале су ноћне сенке и једино време када су се могли видети је када месечина обасјава језеро и прави чаробно пресијавање. Заједно би били целу ноћ, пловили би језером, а за растanak би гледали излазак сунца. У зору би се Тајанствени лабуд враћао кроз шуму, у своје језеро, а онда би цео дан бежао од осталих и спавао чекајући ноћ да опет буде са својом драгом лабудицом.

Док је спавао, сањао је дан када ће се јата помирити и када ће моћи, без страха, да свима каже своју тајну.

Тамара Драшкић III₂

ДНЕВНИК ПЛАНИНАРЕЊА

Управо сам завршила и последњи задатак који је учитељица задала и полако се пакујем, ускоро ће да звони. Погледах кроз прозор, све је бело, али не снежно бело, ни весело бело, него тужно, сиво-бело. Магла је и данас, опет не можемо у шетњу. Па шта да се ради, зваћу Јоцу да радимо домаћи заједно и да се играмо док не дође мој брат Вељко из вртића... Звонило је, зовем маму да јој кажем да сам кренула кући, а онда ми нешто паде на памет...

Кад сам била мала, увек сам волела да идем на планину и надам се да ће опстати наша породична традиција и да ћемо и ове године планинарити на Лорету. Само да мама и тата пристану... И јесу!

ДАН 1.

Пењемо се путем кроз шуму до наше омиљене ливаде. „Хеј, ми смо изнад облака! Јеее!” Мој брат Вељко мисли да је магла испод нас. И у праву је, стварно изгледа као да смо изнад облака, мада мени магла испод нас више личи на море и таласе. Видим како се суво лишће котрља по трави и како шушти уз мелодију ветра. Гране дрвећа се пружају ка сунцу, ловећи светлост и топлоту. Стижемо на ливаду. Моја два брата трче пропланком са осмехом на лицу. У близини се чује стадо оваца и фрулица веселог чобанчета. Само једна бела рада усамљено чека бели покривач...

ДАН 2.

Ветар ми је пиркао у лице док сам радосно трчала ка ливади на којој се одигравају најлепше ствари. Моја браћа опет трче, не могу их ухватити. Трактори преносе огрев за зиму. На Лорету је увек све савршено, али данас ми је посебно лепо зато што ме сунце милује својим зрацима и још је топлије него јуче. Чобанче је данас одвео овчице и једно јагње да пасу поред потока. Када је јагње хтело да пије воде, саплело се и упало у поточић. Мама овца је пришла да га орасположи и угреје.

ДАН 3.

Ливада се не мења. Тиха је и лепа за гледање. Све је било мирно, све док... Једна пчела је залутала, мислећи да је пролеће. На Лорету се никад не зна које је доба године, јер је увек топло. Пчела се залетела и ударила у дрво. Сажалила сам се на јадну пчелицу, узела лист папира, подигла је и однела близу кошнице. Лорет је обично миран, али ако се нека животиња повреди, притекните јој у помоћ.

Били су то незаборавни дани, једва чекам снег и нове авантуре на планини.

Тамара Драшкић III₂

РАДОСТАН ЛЕТ

Једног сунчаног дана, један малени цвет загледао се у небо.

Гледао је птице у лету. Желео је да и он лети као малена птица, али је знао да је то немогуће. Уживао је у сунчевим зрацима који су га хранили. Одједном се спусти сиви облак који прекри сунце. Поче да дува хладан ветар, толико јак да је могао да однесе све дрвеће овог света.

Малени цвет се ишчупа из свог корена и полете као птица. Био је срећан, али се ипак плашио како ће се вратити кући. Путовао је толико далеко да више није знао где је. Видео је реке и многе друге цветове.

Када се пробудио, схватио је да је то био само сан.

**Јелена Милаковић
Кристина Јанковић IV₂**

МАЧКА

Здраво! Ја сам мачка Мими. Живим у кући својих власника. Највише времена ми посвећује најмлађи члан њихове породице. Он ме храни и игра се са мном. Заједно се радујемо његовим школским успесима. Када год добије петицу, његови родитељи му дају већи џепарац. Тад он купи себи нешто, а често и мене части мојом омиљеном храном или играчком. Последњи пут ми је купио миша са којим вежбам своје вештине. Када мој власник заврши своје ђачке обавезе, играмо се заједно. Воли да се јуримо. Обично је он бржи, али ја га намерно пустим да победи. Тад је срећан и смеје се.

Кад су наши пријатељи срећни и ми смо срећни.

Невена Смиљанић IV₁

Илустрација: Јасмина Терзић VI₁

МОЈЕ ИМЕ

Задржала сам се са другарицама на игралишту. Нисам ни приметила да се смрачило и да је већ требало да се вратим кући. Чула сам мамино дозивање: „Емилијааааааа!“ Одмах сам кренула кући трчећи. Кроз главу су ми пролазиле мисли да је мама сигурно љута и да ће ми тешко опростити оволико кашњење. Отворила сам врата задихана и била сам спремна да поднесем критике, кад је изненада мама са осмехом на лицу проговорила: „Па добро, Емилија, где си до сад?“ Није изгледала љута. Сетих се одмах татине приче да мама много воли моје име. Често и певуши песму у којој се помиње. Помислих да се могла одљутити док ме је дозивала. Често се сетим ове вечери. Од тада и ја волим своје име.

Поносна сам што се зовем баш Емилија, а и моја школа носи исто име.

Емилија Шкрбић IV₁

ГРАШАК МИЛИ

У једној земљи по имену Слобода живео је један дечак грашак по имену Мили. Он је био школован грашак са лепим манирима. Поштовао је своје родитеље и није правио никакве проблеме. Када је напунио осамнаест година, почео је рат. Напала их је држава Рушка. Мили је окупио војску, све парадајзе, краставце и кромпире који су били официри. И породица грашака је мобилисана. Народ је бранио своју Слободу. Побеђивали су непријатеље, а Мили је показао велику храброст и вештину. Када су победили Рушку, цела Слобода је била поносна на Милог, највише његови родитељи. Једној су улици у знак захвалности дали име официра Грашка Милог.

Све је добро што се добро сврши, а храброст и доброта су за поштовање.

Милан Рњаковић IV₁

ПУТОВАЊЕ НА МЕСЕЦ

Једног дана, тачније једанаестог октобра 1991. године, ракета Оес-Ка 9 кренула је на пут. Њени пилоти су били мајор Мајкл Бублеј и пуковник Џек Копачински.

Кренули су у двадесет часова и тридесет минута. Већ је прошло шест сати, а нису били ни близу Месеца. Ракета је јурила огромном брзином.

Наједном, копилот, пуковник Џек рече: „Ено Месеца!” Одмах су се спустили и почели са истраживањем.

Прошло је много времена када су приметили да се нешто помера. Мајор Бублеј је одмах запазио да је то ванземаљац. Био је веома дружељубив и одмах се упустио у разговор. Зачудо, ванземаљац је умео да говори српски језик, исто као и Мајкл и Џек Копачински. Рекао им је да је у близини село са много ратника који могу да их одведу до вође. Тако су и урадили. Представили су пилоте свом краљу.

Вођи су странци били веома занимљиви. Рекао им је да могу да остану колико год желе и у њихову част направио је свемирску гозбу.

Прошли су дани, а можда и године. Напокон су се Мајкл Бублеј и Џек Копачински поздравили с краљем и кренули ка Земљи.

Мајор Мајкл је свима причао како је ово била незаборавна авантура.

Андреј Кораћ IV₂

ЧАРОБНИ КЉУЧЕВИ

Једном давно постојала су три магична кључа.

Један је био на планини која је била неприступачна, други код краља змија на његовом језику, а последњи је чувао зли чаробњак Злоћко. Сва места су била страшна и ружна, али ако си имао сва три кључа, могао си да откључаш тајна магична врата. Један дечак по имену Михаило отишао је да их пронађе. Кренуо је на тај дуг пут према планини. Прво је прошао испод моста бола, па је отишао преко траве жаре и стигао до првог кључа. Потом је дошао до краља змија и објаснио му све, па се испоставило да он већ деценијама покушава да скине кључ са језика и обећао, ако га скине, да ће се удружити против чаробњака Злоћка. Он му га скину и крену даље према чаробњаку.

Зао чаробњак их дочека и почеше да се боре. На крају нико није победио и Злоћко им даде последњи кључ. Заједно кренуше кроз трње, до магичних врата. Тада доспеше у рај. Тамо видеше белу земљу, белу као облаци и дрвеће на којем расту златници.

Тај пролаз су раскрчили и скоро сви су се тамо населили.

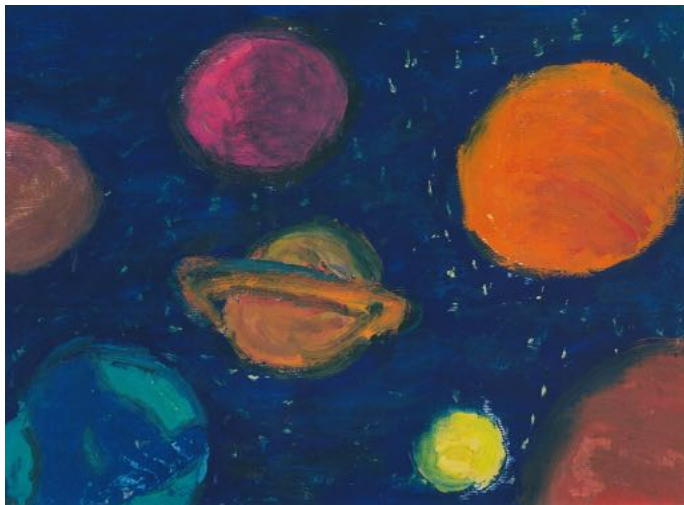
Лука Цвијовић IV₂

СВЕМИРСКА ШКОЛА

Као ђаци четвртаци могли смо да проведемо месец дана у Свемирској школи. Само Невена и ја смо се упустиле у ту пустоловину. Нисмо знале шта да очекујемо. Необични су били наши домаћини Свемирци. Главе су им личиле на тањире, имали су по четири руке, а на шакама по три прста. Они нису комуницирали међусобно, већ су се повезивали на огромне електричне кугле и тако добијали информације. Нама се нико није обраћао. Невена и ја смо укључиле своје таблете и послале поруку да желимо да нам се обрате и да нас упознају. Изненадила нас је њихова реакција. Сви су прекодирали своје процесоре и почели су да комуницирају и између себе и са нама.

Направити први корак није лако и за то је потребно имати храброст, то учинити никада није узалудно.

Ивана Мићић IV₁

Илустрација: Нина Цвијовић VI₃

ИЗВЕШТАЈ ИЗ СВЕМИРА

Датум 15.9.2008. године, излазимо из Земљине равнотеже. Наша ракета S5D1 лети према Марсу.

Крећемо ка црвеној планети. Пролазимо поред звезда. Командант нас упозорава на кишу метеора. Нисмо могли да је потпуно заобиђемо. Морали смо да пролазимо поред великих небеских тела. Чекали смо два дана да стигнемо на Марс. Сваки члан посаде понео је књигу или друштвену игру да се забави.

Два дана је прошло веома брзо. Скоро неприметно. Стигли смо на Марс, а на њему су нас дочекали ванземаљци. У нашу част су припремили велику гозбу. За време гозбе сам неколико пута фотографисао пејзаже на Марсу. Чудно, али истинито, ванземаљци имају продавницу сувенира. На поклон смо добили по један сувенир, али смо морали да се вратимо на Земљу због мањка кисеоника.

Вратили смо се са Марса пуни лепих успомена. Једва чекам да све испричам родитељима и школским другарима.

Огњен Радивојевић IV₂

ПРИЧА О ЧАРОБНОЈ ОЛОВЦИ

Била једном једна необична оловка. Била је веома самоуверена и стално се огледала.

Дечак је понео оловку у школу, убацио је у ранац, али чим је почео час, она је негде нестала. После десетак минута, угледао је како стоји пред огледалом, изнад лавабоа, у учионици и лицка се. Када је дечак упитао зашто се огледа, она је само отишла даље.

Дечак је тражио читав сат, и погађајте, угледао је кроз прозор учионице како се фенира у салону, преко пута школе. Чим је завршила, прешла је на другу страну улице. Дечак истрча из учионице.

– Куда си кренула? – довикну.

– У продавницу, да купим нову гумицу! – одговори оловка поносно.

После неког времена, вратила се веома тужна. У продавници није било гумице која се њој допада. Целог дана је ишла уплакана и брљала по торбама свих ученика.

– Шта то радиш? То је некултурно! – критиковао је дечак.

– Дођи код мене, можда у мојој торби има нешто за тебе! – упорно је дечак настављао.

Оловка ускочи у његов ранац и угледавши прелепу, нову гумицу, искочи радосно, машући. Од тада су дечак и оловка постали најбољи пријатељи и никад се више нису раздвајали.

Милица Тодоровић и Александар Синђелић IV₂

СРЕДЊОВЕКОВНА ПРИЧА

Свануо је нови дан. Људи из замка се буде. Краљ Сима Матијеvски од Арчибалда ће ускоро издати наређења.

„Пажња, пажња! Краљ говори”, виче гласник, „данас ће сељаци узорати њиве, витезови и ја ћемо ићи у лов, време ће бити сунчано.”

Као и сваки краљ и краљ Сима је имао непријатеља. Био је то лорд Марко Верати. Увек је желео да му сруши дворац.

Витезови и краљ кренуше у лов. Лорд Марко Верати их је посматрао иза жбуна. Тада су лордови – витезови напали дворац. Али, и краљ Сима је био паметан. Обукао је људе у витезове, јер је знао да ће лорд Марко да нападне. Витезови лорда Марка су морали да побегну.

Чим је кренуло славље, велики опасни змај је улетео. Својом ватром спалио је сву жетву.

„Оооо, нееее!”, викали су сви. Али сер Огњен је са својим верним другом, сер Марком, отерао змаја.

На крају су сер Огњен и сер Марко постали краљеви, а краљ Сима им је дао руку своје две кћери: принцезу Софију и принцезу Јовану.

Огњен Радивојевић и Марко Милаковић IV₂

ЧАРОБНИ ЛЕПТИР

На Планини Крила живи један чаробни лептир. Чим би неко показао своју доброту, лептир би му подарио свој дар – крила. Крила су била велика и снажна и ко год их је носио, имао би велику част.

Једнога дана, лептир је слетео у мало село. Пажњу му је привукла девојчица Маша која се шетала са својим псом. Одједном, пас који је несмотрено скакутао, омаши путић и поче да клизи ка реци.

Неизмерно храбра Маша крену за псом, ухвати га, загрли, али и она поче да клизи. Ухвати се за суву грану која убрзо пуче и обоје почеше да падају. Лептир одмах прискочи упомоћ и подари Маши велика, розе крила. Тако су се обоје извукли.

Лептир је честитао Маши на храбрости, а она и њен пас су били захвални лептиру до краја живота, зато што их је спасао и испунио Маши жељу да лети.

Софија Ђокановић и Јана Јовановић IV₂

ПРИЧА С МОРСКОГ ДНА

Постоји један необичан свет. Где? На морском дну. У њему живе мале, живахне рибе којима рибари често пуне своје мреже. Није ни чудо што сви за њих кажу да су плашљиве.

У том чудесном свету, неке рибе су веома познате: риба Ку, риба Кројић, риба Мини, рак Пека...

Риба Ку је добра домаћица, зна да спрема разне врсте јела. Има ресторан „Рибљи завичај.” Та зеленоока риба је велика чистуница, својим смеђим перајима редовно чисти морско дно.

Риба Кројић има кројачку радњу. Код ње често долазе рибе из других мора. Лако је могу пронаћи, има велику црвену кућу.

Риба Мини је учитељица. Има дугу црну косу и плаве очи. Њена ћерка се зове Ела. Ела је одличан ђак. Прошле године је освојила златну медаљу у хубију. Уколико неко не зна, хуби је спорт у којем се све рибе из једне школе такмиче. Труде се да најбрже допливају до циља.

Ништа не би било необично да једног дана делфин Сивко не искочи из воде и тада угледа рониоца. Одмах је заронио да обавести остале становнике мора. Сви су се договорили да не излазе из велике жуте куће. Мислили су да их ронилац неће пронаћи. Говорили су једни другима колико се плаше. Али рониоца привуче галама и он провири кроз прозор. Није могао да верује да постоје рибе које причају. Онда је узвикнуо: „Здраво!” Чим су чуле његов глас, побегле су у

ћошак жуте куће и престале да причају. Довикнуо је: „Не плашите се! Ја сам само ронилац и не желим да вас узнемиравам. Хтео сам да видим како изгледа у вашој кући.” Затим је отперјао да разгледа морске корале.

Рибе су биле пресрећне. Чим је ронилац отишао, направиле су бал. У њиховим срцима нестало је стрепње. Сад знају да им рониоци нису непријатељи.

Тог дана, рибе су научиле једну лекцију. Не желе сви да оне буду само добар улов, има и добродушних и знатижељних људи који би хтели да упознају неки нови свет.

Ђурђија Чанчаревић IV₂

Ах,

та

любав...

ЧАРОБНИ КОЊИЋ

Некада давно, у једној далекој земљи, живео је мали чаробни коњ.

Највише је волео дружења с децом. Пошто је био веома мали и умиљат, деца су га много заволела. Често су организовали трке у којима је коњић Пепер увек побеђивао.

Деца су желела и више од трке, тако да су све више времена проводила с њим. Водили су га на ливаде, где је расла најлепша трава, појили га на чистим и свежим изворима, док је у њиховим џеповима увек била понека коцка шећера за њега.

Сви су желели да коњић постане чаробан. И заиста, једнога дана на његовим леђима су се појавила малена крила.

„Како би било лепо да наш Пепер полети”, размишљала су деца. И тако, док је коњић трчао кроз поље, њима се у машти учини да он лети.

„Браво, Пепер, браво, чаробни коњићу”, викали су раздрагано, док их је Пепер гледао зачуђено.

Кристина Јанковић IV₂

ПОРОДИЦА У ЉУБАВИ

Једног летњег дана, принцеза се шетала баштом. Одједном, нешто је шуснуло иза жбуна. Био је то принц. На себи је носио црвени плашт и мач. Заједно су наставили шетњу.

Изненада, испред њих се појавио велики лавиринт. Принц и принцеза нису могли даље, па су ушли у њега. Убрзо су били изгубљени у лавиринту. Наједанпут, наред пута, појавио се бели зец по имену Лаза. Он им је помогао да изађу из страшног лавиринта. Показао им је пут до прелепог дворца. Принцеза и принц су се много обрадовали. Лаза је, након тог доброг дела, постао њихов љубимац, јер им је донео срећу.

На крају су се принц и принцеза венчали. Добили су прелепу кћерку Катарину и живели су у срећи и љубави до краја живота.

Емилија Стоковић Пз

НЕОБИЧНО ЛЕТО

Мој деда ме је много волео и увек се радовао мојој посети.

Уживао је у тренуцима које смо проводили заједно. Највише се радовао када би се са њим играла жмурке. Увек бих ја притрчала и уплашила га.

И тако су године пролазила. Једног дана су моји родитељи примили неку немилу вест. Из кухиње допирао је само ветар. Ушла сам у просторију и питала шта је било. Наравно, како нису смели да ме лажу, морали су да кажу истину, а то је да је мој деда преминуо. Ја као дете од пет година нисам знала шта то значи. И на сахрани су сви плакали. Само сам ја ишчекивала да деда дође из непознатог правца. Али после три године, схватила сам да се деда никада неће вратити. Колико сам пута пожелела да се врати, само да се поздравимо и да после тога наставим да живим срећно. Нажалост, свесна сам да се то никада неће десити.

Све оно што осећам, успела сам да пренесем на папир. Сада сам срећна и задовољна девојчица која се смеје, али дубоко негде у срцу тиња туга која се никада неће угасити.

Ана Диковић V₄

НЕЗВАНИЧНА ЉУБАВ

Некада давно, али не баш тако давно, на једном дрвету, живеће су две птице. Једна птица је била усамљена и није имала пријатеља. Друга, није била дружељубива и није била обична птица.

Тако је прва једном сасвим случајно налетела на другу птицу. Мало по мало, упознале су се. Од тада, свакога дана су се играле шуге и јурке и смишљале нове игре.

Када је прошло десет година, прва птица је нашла девојку, са њом се венчала и отишла да живи у топлије крајеве. Друга птица била је, опет, тужна...

Једног дана, само што је изашла из крошње, су-срела је прелепог врапца за ког се причало да је принц шуме. Истог трена су се заљубили, ускоро венчали и одселили у топлије крајеве.

Када је друга птица отишла, прва се вратила. Више се никада нису среле.

Каролина Опасињски III₁

ЈЕДНА ЕМА

Била једном једна девојчица Ема. Недавно се преселила из села у велики град. Имала је девет година, дугу косу и плаве очи. Била је веома стидљива.

Уплашено је кренула први дан у школу. Није причала ни са ким. На великом одмору, један дечак је упорно задиркивао, а она је почела да плаче. Сетила се села и била је још тужнија. Пришли су јој другари и замолили је да се игра са њима. Обећали су да ће јој све помоћи.

Одмах јој је било лакше и била је веселија. Наредних дана су свуда ишли заједно, а онај дечак јој се извинио. Захваљујући другарима брзо се уклопила у школу и све јој је било лакше, јер је имала њихову подршку.

Ема Бошковић III₂

Илустрација: Ива Аврамовић III₂

ЖМУРКЕ

Једнога дана, Срећа, Љубав и Доброта играли су жмурке. Срећа је избројала до десет и почела да тражи Љубав и Доброту. Доброту је брзо нашла, али када је угледала Љубав како се високо попела, хтела је да је дохвати штапом. Штап је случајно ударио Љубав и она је ослепела. Да би се искупила, Срећа ју је пратила где год да крене. Због тога се и каже да је Љубав слепа и да је Срећа увек прати.

Огњен Радивојевић IV₂

Марко Милаковић IV₂

Александар Милошевић IV₂

БЛИЖИО СЕ ЗАВРШЕТАК ЧЕТВРТОГ РАЗРЕДА...

Живот – непрелистана књига пуна поглавља, а свако од њих носи много доживљаја, догађаја, лепих и ружних тренутака.

Ближио се завршетак четвртог разреда и растанак од једне велике породице. Додељивање разних поклона учитељици и читање говора будили су у нама емоције. Није било лако у неколико реченица написати све оно што се збило током четири године и одати захвалност жени која је била увек уз нас. Не сећам се говора у целини, јер успомене временом изгледе.

„Хвала Вам, учитељице, што сте нам отворили врата куће знања. Водили сте нас кроз живот као кроз песму, саветовали сте нас да будемо добри и поштени људи. Говорили сте нам да живот понекад може бити компликован попут цртања виолинског кључа и тежак попут математичке неједначине, али увек морамо ићи напред. Када све сабе-remo, одузмемо, помножимо и поделимо, поручили бисмо Вам на крају – велико хвала, учитељице Весна. Ваше IV₂”

Тренутак када је требало да прочитам говор, приближио се. Срце је лупало, колена клецала, глас подрхтавао, а очи се пуниле сузама. Храброст ме је издала, па смо папир на коме је био написан говор, предали учитељици без читања.

Учитељица је говор прочитала у себи, а сузе, које су се сливале низ лице, говориле су и више од речи.

Љубица Продановић V₄

БИСЕРНА ШКОЉКА

Некада давно, у једној далекој земљи, на обали мора живео је млади сиромашни рибар.

Једног предвечерја, док је извлачио мрежу са уловом из мора, није могао поверовати својим очима. У мрежи је била ухваћена прелепа сирена. Тужним гласом молила га је да је ослободи, а она ће му се одужити.

Млади рибар се сажалио на лепу сирену и ослободио је из мреже. Она га упита: „Шта желиш да ти поклоним?“ „Ништа“, одговори рибар. „Свако добро дело мора да се награди“, рече сирена која је већ одлучила да му да чаробну бисерну шкољку. „Ако икада будеш у невољи на мору, отвори чаробну шкољку, протрљај бисер у њој и ја ћу доћи да ти помогнем“, рече сирена.

Прошло је неколико година од тог догађаја. Млади рибар се обогатио, јер су његове мреже од тада биле увек пуне. Стално се захваљивао сирени и Богу мора, јер је знао да су они заслужни за све лепо.

Једног летњег дана док је био на мору, угледао је брод како се приближава. Иза су се видели тамни облаци. Море је било све немирније, почињала је страшна олуја. Пожурио је својим бродом да помогне другом броду који се нашао у невољи. На том броду налазила се принцеза са својом пратњом, враћала се од сестре која је била удата у неком далеком крају. Млади рибар је успео да спасе принцезу, али олуја је и даље беснела. Вода

је почела да надлази. Сетио се бисерне шкољке од које се није одвајао. Отворио је шкољку. Пред њим је засијао бисер невиђене лепоте. Чим га је додирнуо, море се смирило. Чула се само песма сирене. Рибар се захвалио сирени и њеној песми.

Лепа принцеза била је очарана рибаром као и он њом, тако да када је затражио принцезину руку, њен отац није имао шта да каже, дао им је благослов.

Млади рибар је дао све од себе да нађе мајстора који ће да направи прстен са бисером за његову принцезу.

Чаробну бисерну шкољку вратио је у море да чини чуда другима.

Анђела Јањушевић IV₂
Илустрација: Марко Павловић VI₁

БЕЛИ ЛЕПОТАН

Имао један човек лепог црног коња. Живео је у малом селу, у чијој близини се налазио чаробни поток.

Човек се није много бринуо о коњу. Као и сваке ноћи, коњ је лежао у штали и гладан и жедан. Тужно је дозивао господара. Његово њиштање је већ постало уморно и утишано. Иако га је господар добро чуо, ипак није отишао да га нахрани и напоји.

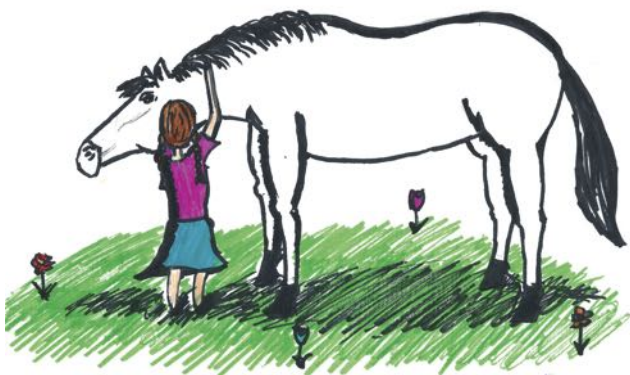
Те ноћи задувао је снажан ветар који је односио јаук усамљеног и гладног коња. Наједном, врата штале су се отворила. Црни лепотан је истрчао и почео да бежи што даље. Трчао је као муња док је напољу беснела олуја. Зашао је у неку тамну шуму. Сав покисао и уморан, пратећи светлост муње, некако је успео да пронађе излаз из шуме.

Киша је престала. Измученог коња пут одведе право до вртњака који бејаше пун свежег поврћа. Црни лепотан поче да једе. Инстинкт га је водио даље. Дошао је до брзог планинског потока. Прво се добро напио свеже воде, а онда сав срећан ушао у воду да се окупа. Није ни знао да је одједном постао бео. Каскајући даље, размишљао је о газди и штали у којој је лежао.

Наишао је на кућу испред које је стајало једно дете. „Бели Лепотану”, узвикнула је девојчица и почела да милује његову дугу мекану гриву. Молила га је да остане код ње. Девојчица је пазила, хранила и мазила Белог Лепотана. Он је коначно сазнао шта је то срећа.

Од тог дана девојчица и Бели Лепотан се више никад нису раздвајали. Постали су најбољи пријатељи.

Милица Тодоровић IV₂

Илустрација: Марко Павловић VI₁

АХ, ТА ЉУБАВ...

Љубав је болест од које не можете побећи. То се, углавном, догоди једанпут. Сви су се једном решили те болести.

Већина зна тај осећај када нам се неко допадне и упорно се трудимо да нас примети. Чести су случајеви оздрављења од тога.

Био један дечак који се звао Петар. Његова симпатија је Ивана. Она има очи боје мора. Њене усне су боје вина. Петар је имао очи боје зелених шума, које када сунце обасја, изгледају као два велика бисера. Његова коса је жута, а Иванина светлосмеђа.

Заједно су ишли у школу и дружили се. Њих двоје се никад нису посвађали. Петар би се поред свих својих вршњака најрадије играо са Иваном.

Једног лепог јутра, њих двоје су кренули у школу. Петар је збуњено погледао у Ивану. Загледао се у њене очи и рекао јој да му се она свиђа. Ивана га је прихватила као симпатију. Уживали су у сваком дану који им овај леп живот пружа.

Добро је увек бити искрен, јер онда ништа не можете изгубити.

Александар Синђелић IV₂

Осмех,
само
крива
линија на
људском
телу

ЖЕЛЕЗНИЧКА СТАНИЦА

Била је јесен. Ветар је дувао и односио лишће са собом. Седела сам на некој старој клупи и чекала да зађе зубато сунце, које се једва и кроз муку пробијало кроз сиве облаке. Тишина ме је опуштала. Тек каткад чула би се шкрипа трошних возова који путују по зарђалим шинама. Посматрам три слике. Прва, и мом срцу највише драга, јесте слика срећних људи који се враћају у свој град и у свој дом и падају у загрљаје својим пријатељима. Неки се ушушкавају у најтоплији породични загрљај, а неки пружају руке сродним душама. То је био заиста прелеп приказ. Друга слика, мало тужнија, али мени ипак драга. Људи који одлазе. Извиривали би кроз стари исхабани прозор и махали непознатим људима. Неколико пута суза ми је склизнула низ образ, а срце задрхтало, али и то је било лепо видети, видети да је некоме стало. Трећа слика била је најчуднија, јер сам посматрала саму себе. Ходала сам по сувом лишћу које лети преко старих и зарђалих шина. Гледам птице које оснажено лете испод сивих облака. У ваздуху се осећа потиштеност и туга железничке станице.

Тада схватам да припадам оним срећним и на смејаним људима који свакоднево деле загрљај са онима које воле. Победила сам сивило овог јесењег дана.

Марта Весовић VI₁

ЛАВИРИНТ

Била једном ватра, вода и поверење. Ушли су заједно у лавиринт. Ватра рече: „Ако се изгубим, тражите дим.” Вода рече: „Ако се изгубим, послушайте жубор.” И на крају, поверење рече: „Ако се изгубим, немојте ме тражити.”

Марта Весовић VI₁

Илустрација: Марко Павловић VI₁

КОРАЦИ ПО ЖИВОТУ

Један, два, три. Пао си. Устајеш. Ходаш напред,
а не назад.

Марта Весовић VI₁

САМО СЕ ЕМОЦИЈЕ МЕЊАЈУ

Неколико минута до поноћи. Размишљај о же-
љама. Поноћ. За 24 сата поново иста прича.

Марта Весовић VI₁

СВЕТ ОКО МЕНЕ

Живот описан игром око престола. Љубав као празна прича, као књига без страница. Осмех, само крива линија на људском телу. Сада га више употребљавају тужни људи. Људи су заправо трули, оронули, потиштени дивови који као да се хране туђим болом и грешкама.

Марта Весовић VI₁

ЉУДИ

Сви пролазе поред мене, без имало емоција као једна врлина коју страх полако гаси. Покушавам да их додирнем, рука им је хладана. Њима је живот вероватно био веома тежак и суров, без подршке пријатеља. Сигурно није имао ко да их насмеје и да их утеши. Ја се скоро стално смејем, јер имам и због кога, али они, они су празни као велика дебела књига са прелепим корицама, без имало текста у себи. Можда су збуњени. Њихова душа је попут замка Успаване Лепотице, зарасла у оштро трње. На срцу имају паучину. Да ли је ико од њих бар једном прочитао *Малог Принца*? Да су бар читали Мику Антића и његову *Плаву звезду*. Нико од њих никада није сањао. Они живе празан живот. Веома тужно и жалосно. Сви су они људи, али ретко ко од њих човек.

Марта Весовић VI₁

Илустрација: Марко Павловић VI₁

ПРИЈАТЕЉСТВО

Правог пријатеља имаћете тек када вам његови проблеми буду важнији од својих. Тек онда када будете знали да ћутите, а да притом само погледом упутите хиљаду лепих речи једно другом. Када будете умели да из осмеха прочитате да ли је неко тужан или срећан, можете гласно рећи – ЈА САМ ПРИЈАТЕЉ.

Марта Весовић VI₁

Илустрација: Марко Павловић VI₁

ГУШЕЊЕ

Потреба за издајом! Да ли се преко тога може прећи? Насиље, туга, нож у леђа, маске на људским лицима... све су то мане данашњег света. Колико чистих, поштених и добрих људи деле ваздух са оним прљавих срца, незрелим и пуним мржње. Колико суза исплаканих, колико душа умрлих! Битка између два вука у нашем срцу, битка између среће и туге. Дрога као лек за изломљен и тужан живот, јецаји бачени у велику црну рупу. Недостају ми загрљаји, али они искрени. Зашто бих тражила неку ванземаљску љубав, ако је свет испуњен овом људском мржњом. Главобоља, дрхтање, страх, гушим се!

Марта Весовић VI₁

Илустрација: Марија Ковачевић VIII₂

СО НА РАНУ

Посекотина велика, пуна крви, зарађена одбацивањем и мржњом. Предрасуде као мотивација за данашњи свет. Једна суза слеће низ образ, друга, трећа, стапају се и путују заједно у заборав. И сваки дан – со на рану.

Марта Весовић VI₁

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

Можда је
то
још једна
усамљена
душа

Илустрација: Марија Ристановић VIII₁

ТУГА

Када сам тужна, пожелим да шетам. Осећам се, као да су сви људи око мене неми и да изненађено зуре у мене. Покушавам да не обраћам пажњу на то, туга ме још увек држи. Трудим се да се опустим, али осећам се као да туга прекида моје снове. Посматрам вредног комуналца који чисти улице, то ме још више тера да размишљам. Питам се да ли он има право на своје снове и право на тугу. Тада схватим да је ипак најбоље да се вратим кући. Одједном ми сине идеја, да покушам да читам књигу. Та идеја је успела, очистила сам се туге. Наишла сам на занимљиво поглавље. Осећала сам радозналост, јер ме је књига увлачила у свој свет авантура. На тугу уопште више нисам ни помишљала.

Катарина Јовановић III

Илустрација: Нина Цвијовић VI

МОЈА ПРВА ОЦЕНА

Тако седећи у соби, пре подне, почетком јесени, спремао сам се за школу. Кад сам научио све што ми треба за данас, изашао сам напоље да се играм са братом. На путу до станице, размишљао сам како ће ми данас бити у школи. Када одједном то размишљање прекиде једно питање:

– Јеси ли добро? – упита ме брат.

– Јесам, што не бих био – збуњено му одговорим.

– Па на први поглед изгледаш лоше.

– Добро сам, само сам се замислио.

Стигао сам на станицу и један лист са дрвета ми је пао на руку. Питао сам једну баку која је била близу мене:

– Бако, зашто је овај лист сув и жуте боје?

– То ти је, дете, знак да је почела јесен – одговори бака.

– Хвала Вам – рекох тихо.

Био сам срећан новим искуством. Сада сам знао да када се лишће осуши и промени боју, почиње јесен. Ушао сам у аутобус и опет исто замишљено гледао кроз прозор. Стигао сам у школу и спремао се за први час. Тада нам је учитељица рекла:

– Сутра имате контролни!

– О, неееее!!! – одговара цело одељење осим појединаца и мене.

Весело сам слушао предавања тог дана, јер сам био узбуђен због контролног. Дошао сам кући касно, одморио сам се, урадио домаћи, вечерао и

легао да спавам. Сутрадан сам се пробудио и почео да вежба математiku, зато што имамо контролни из тог предмета. Једва сам чекао тај контролни, јер бих на том задатку добио своју прву оцену у животу. У школу сам отишао исто као и претходни дан. Стигавши у школу још једном сам се преслишао. Дошао је и тај час када је требало да радимо контролни. Учитељица је делила задатке и говорила:

– Не заборавите да се потпишете, немојте да преписујете... срећно... можете почети.

– Хвала! – сви одговорисмо углас.

Радио сам један по један задатак дубоко замишљен због питања: „Шта ће бити ако...?” На крају сам први предао рад, надајући се средњој оцени. Након тог часа дан ми је прошао брзо. Нисам могао да спавам, мислио сам на то коју ћу оцену добити. Наредно јутро ми је брзо прошло. Опет нам је математика била први час. Учитељица је почела делити контролни када сам изненада чуо неки глас из последње клупе:

– Шта мислиш шта ћеш добити?

– Тројку! – одговорих узнемирено.

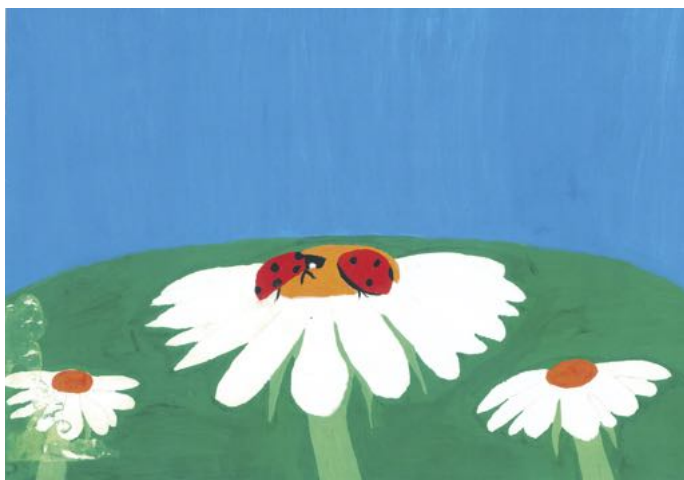
У том тренутку учитељица мене прозива и каже да сам добио петицу. Тог дана сам био најсрећније дете у школи.

То је била моја прва оцена.

Оливер Гавровић VI₂

ТАЈНА

Неке тајне су љубавне, пријатељске, увредљиве, поверљиве. Постоје тајне које морају знати само одређене особе. Тајне су вредније од било чега на свету, оне су дубоко скривене у душама пријатеља. Тајну свог пријатеља је веома вредно знати, а ја је знам и нећу је никоме одати.

Илустрација: Марија Марковић VIII₄

То се десило једног летњег поподнева, била сам у својој соби. Неко је покуцао на врата, то је била моја пријатељица. Изгледала је врло узнемирено, ушле смо у моју собу. Упитала сам је у чему је проблем. Тада сам сазнала у чему је проблем, гушила је тајна која је била јединствена. Села сам поред ње,

док су јој сузе лиле низ лице. Покушавала сам да је утешим, а она ми је шапатам саопштавала страшну причу која је узнемирила. Схватила сам значај тог догађаја и постала свесна да то нико не сме сазнати.

Та тајна је била строго чувана између нас две. Она нас је повезала и учинила да наше пријатељство буде нераскидиво.

Катарина Јовановић III₃

ПРИЈАТЕЉСТВО

Пријатељство је благо које треба чувати! Имати друга, значи имати све у животу!

Илустрација: Јасмина Терзић VI1

Једног топлог јулског дана договорила сам се са рођацима да позовемо неколико пријатеља и да направимо журку. Колико сам била узбуђена, нисам ни знала кога све позивају. Гости су полако долазили, нама веома драге особе. Рођака ме је замолила да донесем сок из куће, а када сам ушла у кућу, чула сам неки непознати глас. Ушла сам у дневну собу и видела мени недраге особе. Када су ме видели, почели су да ме вређају, причали су веома ружне ствари које су ме много растужиле. Истрчала сам из куће и сакрила се. Моја најбоља другарица ме је ви-

дела и појурила је за мнош. Испричала сам јој шта се десило, она ме је загрлила и тихим, благим гласом рекла да моје сузе нису вредне таквих особа. Вратила сам се, а они су, наравно, наставили и даље да ме вређају. Другарица ме је ухватила за руку и шапнула ми: „Твоје сузе нису вредне њих.“ Погледала сам их, окренула се и отишла да се забављам са правим друговима, који ме никада неће изневерити.

Схватила сам да могу имати много пријатеља, али само један је прави. Онај који ће ме загрлити када ми је најтеже, имати благе речи које су као мелем за моје повређено срце. Он ће увек бити поред мене, а ја треба да га ценим и волим.

Снежана Мијаиловић VI₂

Катарина Јовановић III₃

Маша Бојат III₃

Нађа Аксентијевић III₃

Софија Павловић III₃

ПОМИРЕЊЕ

Кренуо сам први пут до Месеца. Желео сам да разгледам и свратио на прву планету. Зачуо сам чудну шкрипу и одједном око мене су биле две врсте ванземаљаца. Нису ме напали. Један од њих је скочио поред мене, ухватио ме за руку и одвукао ме у страну. Био је љубазан. Појаснио ми је шта се дешава. Давно су се посвађала два пријатеља. Један од њих био је чукундеда мог новог познаника. Тако већ вековима ратују. Свемирски судија им је рекао да се не помире пре него што прође девет векова од свађе. Чим сам то чуо, знао сам шта треба да урадим. Стао сам испред свих и одржао говор. Рекао сам да због тога што су се двојица посвађала, не треба они вековима да се мрзе и свађају и да треба да забораве на ратовање. Многи од њих су се одмах сложили са мном. Убрзо су се помирили и захвалили ми што сам посетио њихову планету. Испратили су ме и ја сам наставио своје путовање.

Не треба дозволити да нам други говоре шта да радимо и онда када можемо сами закључити шта је добро.

Вељко Мићовић IV₁

ДАН ТИШИНЕ

Једнога дана, када сам се вратила из напорне школске прве смене, ушла сам у своју собу и упала у замку тишине. Било ми је досадно, дошла сам на идеју да се играм са браћом, међутим, један брат је спавао, а други је био у вртићу. Сатима се у мојој соби није чуо ниједан звук.

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

Нисам могла да поднесем тишину и изашла сам напоље. Гледајући како се ветрић игра јурке са лишћем, осмех ми се полако враћао на лице. У расстеривању моје досаде, помогла је и радосна вриска деце која су се играла на улици. Тугу, и опет тишину у моју улицу донели су црни, кишни облаци. Сва деца су утрчала у своје домове. Отишла сам и ја. Моја тиха соба била је досадна, све

док се мој брат није вратио из вртића. Утрчао је у собу и шутнуо лопту веома јако. Придружила сам му се.

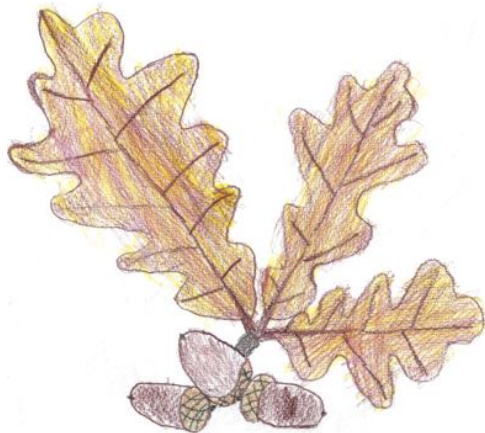
Он је успео да отера тишину из моје, опет веселе собе, као што је увек и радио.

Тамара Драшкић III₂

МАГЛА

Јесен је, хладно и магловито вече. Посматрала сам приказ пустоши и бескраја, нема ми излаза. Магла се надвила над дрвећем, не видим неколико метара испред себе. Магла и само магла, не диже се, немам куда, нигде ниједне звезде која би ми била водиља, осветлила пут и повела ме. Чујем само како моје тело беспомоћно дрхти. Нигде никога, страх у мени безбрижно сања, док ја усамљено стојим очи у очи са маглом која не планира свој одлазак. Грана ми пада на главу, а ја схватам да сам се гадно посекла и да ми треба фластер. Звони звоно, отварам врата, то је брат, падам му у загрљај, магла се разилази и са собом носи посекотину, без фластера. Можда је то још једна усамљена душа...

Мина Лукић VI₁

Илустрација: Стефан Младеновић II₃

ДОБРОТА

Највећа људска врлина је доброта. Некада се та врлина ценила, а данас је врло мало људи који поседују трачак истинске доброте.

Једног дана, враћајући се из школе, приметила сам једну баку са друге стране улице како се мучи са веома тешким кесама пуним намирница. Док је немоћно стајала и размишљала како да понесе те тешке кесе својим слабашним рукама, у сусрет јој је ишао висок младић, који јој је без размишљања понудио помоћ. Бака је, сва срећна, прихватила помоћ, а младић је једном руком понео кесе, а другом придржавао баку. Остала сам затечена овим дивним гестом и испратила сам их осмехом.

Ја сам оптимиста, јер иако кажу да на овом свету има више зла, верујем да ће добро да победи и да сваки човек носи у себи барем једно зрно оног највреднијег.

Љубица Вучићевић VII₂

ЖИВОТ

Да ли сте некада помислили да баш ви имате најгори живот на свету. Знам да јесте, јер ја јесам, и то ко зна колико пута. Нема потребе за тим, верујте!

Помислите прво на свој живот, а затим помислите на све оне људе који немају кров над главом, на све оне људе који су у несрећама изгубили најближе. Свет постаје све празнији! Различите болести, које су људи изазвали, харају светом. Интернет влада над нама. Живот се распада!

Молим вас, размислите мало о ових неколико реченица. Када добро размислите и пронађете суштину ове приче, покушајте да је и примените!

Дуња Брашанац V₄

ИНСПИРАЦИЈА

Великом броју деце инспирација су познати писци, док је мени неко сасвим други. Одувек сам мислила да имам дара за писање, али када сам чула приче моје старије другарице Марте, преплавио ме је нови талас инспирације. Она пише чаробно лепе, метафоричне приче. Просто уживам када их чита на часовима Литерарне секције. Можда Марта сада није толико позната, али знам да ће једнога дана бити један од најпознатијих писаца.

Тамара Драшкић III₂

Одлазак

Илустрација: Мина Лукић VI₁

ВРАТА

Затварам их. Стављам тачку на све, на успомене, сећања, године. За собом остављам само прашину, ниједно слово од моје речи не остаје. Тада, моје лице светли и мени се не одустаје. Погледом говорим све, дочекам те, попричам и дам ти загрљај који жељно ишчекујеш. Причаш ми своје догађаје, као дете се уносиш, на тренутке заћутиш. И, видим, недостајем ти.

Врата су залупила, до другог сусрета.

Маја Булић VIII₁

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

ОДЛАЗАК

Видим већ си спреман за одлазак, сав неуредан излазиш у свет, самог себе срамотиш без помисли на то шта ће други рећи. Знам да и даље жудиш за мном, да ти очи сијају и сузе због страха – од стварности траже помоћ. Можда ће те неко више волети онаквог какав јеси. Дилема – да оставим те напољу, гладног, смрзнутог или да те вратим. Не желим да те заустављам, жао ми је, опраштам се у себи. Не могу ти опростити. Велики трзај у мени – наћи ћеш свој нови живот, праштаћеш некоме, али ја ти никад нећу опростити – одлазак.

Маја Булић VIII₁

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

САМАЦ

Као самац, идеш својим путем, тек кад те неко заустави, попричаш с њим. Као да си на напуштеном острву. Нема никога. Која птица пролети, и одједном нестаје. Песак – толико ситан као мрвице хлеба које остају после ручка. Небо, црвене, на-ранџасте и жуте линије пресецају румено небо. Када се смркне, долазе звезде, спајаш их, правиш ликове људи. Твоји звездани људи не причају, не једу, не пију, не спавају, само се појаве ноћу, дању нестају. Тада остајеш сам – постајеш самац. Дању, ту је речни ток – мала бара. Која биљка се издигне, њени цветови су јаки, бодљикави, оштри, боре се са самоћом. Када се осветиш, ухвати се за главу, размисли и питај се: „Када ће доћи боље време?” Изађи и прошетај! Самац ће наћи самца. Отиђи са тог напуштеног острва! Дођи на плажу где су људи, тражи, упознај, зближи се! Тражи стварност, а не звездане пријатеље, они воде ка погрешном путу...

Маја Булић VIII₁

ЗАШТО ПИШЕМ?

Мој дух у мени говори: „Запиши то, требаће ти! Не заборави то! Не слушај те којештарије! Како можеш да препознаш теме које ти одговарају?”

Као вид самоће, писање заузима место пријатеља. Уз лист папира и оловку, стварам своја дела – именујем их и чувам као пријатеље. Само је једно важно – пријатељ ће те једном издати, оставити на цедилу, плакаћеш, ронићеш сузу, правити „кишне” баре које нико неће ни приметити, али ја ћу зато имати песме, приче, лепе теме „пријатеље” који ће ме подржавати у свему.

Порука: Пријатељи долазе и одлазе, а песме увек остају у нама (са нама, уз нас).

Маја Булић VIII₁

СТВАРАН САН

Свестан си свега, очи ти заслужиле од јаког светла. Тешка борба се одвија у твојој глави. Све чешћи бол ствара несвесност у теби. Слепоочнице ти пулсирају и као да тиме говоре: „Изгубићеш овај рат, боље – предај се на време!” Правиш план, постављаш војнике, дајеш им најснажнија оружја, договараш се са њима за њихову почетну тачку и склоништа која им служе за спасавање живота. Борба, видиш да један за другим умире. И када изгубиш скоро све војнике, будиш се и ти постајеш прави војник.

Маја Булић VIII₁

КАО НЕКАД

Велике камене куће, ограђене сувом оградом. Двориште, дрво јабуке и дрво трешње, пуно плодова зрелих за бербу. Имање. Животиње су ту, по селу.

Куће – складишта хране; тек печен хлеб у кући влада, мирис сира и домаћег кајмака, бакина велика гозба, као некад – сада. Зидови су натопљени влагом, ваздуха уопште нема, стари прашњави кревети, чиста кухиња, спремна. Још само да се дође, да се ствара као некад. Права, стара култура из наших посела – као некад...

Маја Булић VIII₁

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

ШТА ЈЕ ЖИВОТ?

„Живот је некад сив, некад жут...”, рече Бајага. Да, заиста је тешко бити човек.

У животу просечног човека дани се чине веома једнолични. Устани, ради, лези, па опет устани. Али не дајте да вас то заваља! Колико год вам се понекад дани чинили досадни и исти, то није тако! Сваки дан се разликује од претходног, сваки дан има то нешто што га чини јединственим. Јер живот је као празан лист папира, ти добијаш четкице и боје, тако да је на теби да одлучиш да ли ћеш га обојити у сиво или ћеш се играти бојама и пустити машти на вољу. Али, пази! Један тренутак непажње, један погрешан покрет руке и цео рад може бити уништен, проблем је у томе што ти живот неће дати другу прилику... Зашто неки људи одузму себи живот на трагичан начин? Јер ти људи немају храбрости да погледају животу у очи. То су „несрећни” људи који када падну, не устају из страха од поновног пада, људи који су просто сити свега... Али шта људима уопште представља срећа? Неким људима срећа се огледа у материјалним стварима, а неким, ипак, у породици, љубави, здрављу – правим животним вредностима. Јер материјалне ствари су пролазне. Данас су ту, а сутра их нема, али породица, љубав, пријатељи – то су вредности које остају заувек! Шта је богат човек који нема кучета ни мачета, у односу на сиромаша који има највеће богатство на свету – породицу, љубав и веру у Бога? Тај сиромаш бар има за кога

да живи, за кога да умре... Да ли се добро добрим враћа? Ја то стварно не знам, али засигурно знам да је добром човеку савест увек чиста, и итекако се исплати бити добар човек. На свету је неправде увек било и биће, јер свет није савршен, као ни људи.

Николина Лапчевић VIII₂

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

ШТА ЈЕ ЖИВОТ?

Увек се питала шта је живот. Живот јој није био онакав каквим га је као млађа замишљала.

Питам се зашто?

Зато што је дозволила да јој други руше свет око ње, да је ситнице спутавају ка остварењу циља. Дозволила је да се он поигра њеним осећањима и да је скроз уништи. Али зашто, зато што га је волела. Тада је престала да верује људима, престала да верује у љубав. Седела би сама затворена у соби, сама са својим мислима између четири зида.

Илустрација: Нина Цвијовић VI₃

Волела га је више од свега, а он је њу уверавао у своје празне лажи, у своју лажну љубав, само зато што је била из богате породице. Сви лепи тре-

нуци које је провела са њим нестали су у часу када је сазнала да је само користи због њеног богатства.

Никада не треба да дозволимо да нас неко повређује и спутава у животу. Ружна сећања треба да остављамо далеко иза себе и настављамо даље.

Александра Филиповић VI₁

Преба ослушкивати...

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

ЕМА НА ИЗЛЕТУ

Ема је била толико узбуђена, јер је управо дошао тренутак да иде на излет са родитељима.

Сунце је обасјавало прозор њене собе, небо је било плаво и чисто, право пролећно. Весела и раздрагана, одмах се спаковала и радовала поласку.

Када су стигли, били су задивљени прелепим призором. Зелени ћилим био је проткан разнобојним цвећем. Њихову пажњу привукло је дрво украшено са безброј љубичастих цветића необично лепих мириса. Све је било предивно.

У једном тренутку, Ема је видела преслатког зеку и одмах га показала родитељима. И за њих је зека био веома леп и дозволили су јој да га понесе кући.

Еминој срећи није било краја, јер јој се жеља испунила, а зеку је назвала Пуфна.

Излет са родитељима остаће јој у лепом сећању, јер је добила новог пријатеља и преслатког кућног љубимца, зеку Пуфницу.

Милица Симеуновић ПЗ

МАЛИ ЖУТИ ЛИСТ

Шушко је мали жути лист. Живео је у породици Листић, у крошњи великог храста. Он је први жути лист у својој породици. Осећао се одбачено када је пустио своју грану и полетео у нови живот. Сви његови рођаци били су и даље зелени и још су се држали своје гране. Говорили су му да је чудан и смешан и да никад неће бити као они. Није му било лако због тога. Ношен ветром залазио је у сваки кутак, непримећен слушао је приче пролазника. Тако путујући сазнао је тајну коју његови рођаци нису знали. Открио је да ће и они ускоро постати жути и да ће изгледати као и он. То сазнање донело му је велику радост. Сви су приметили промену у његовом понашању. Шуштао је некако јаче и сигурније. Његови рођаци су осећали да он зна нешто важно. Желели су да открију његову тајну. Нису му се више смејали. Сматрали су га најпааметнијим листом у Листограду, иако нису знали шта он зна. Убрзо су тајну открили и остали листови. Јесен је дотакла и њих. Извинили су се Шушку што су му се смејали.

Када ослушкујемо, можемо открити многа скривена значења.

Василије Мијалков IV₁

Илустрација: Тања Ризовић VIII₄

ЈЕСЕЊА ШЕТЊА

Свако вече, када легнем у кревет, очи почињу да ми се склапају и тада наступа сан. Замишљам да сам ушла у један лавиринт пун природних чаролија. Јесења шетња није пустоловина на свим местима, већ само онде где је тихо, мирно и где може да се сања. Осећала сам како љути ветар гризе моје образе, приморава ме да се вратим кући. Влажна паучина, која је прикачена, стварала је најлепше украсе које сам икада видела. Посматрала сам вредне мраве који су ме одушевљавали својом брзином и упорношћу.

Настављам даље да корачам и схватам да улазим у прави зоолошки врт малих животиња. Одједном ми се прохтело да доживотно туда шетам. Почело је да се смркава, све што је до сада било живо, полако је утихнуло.

Пробудила сам се и у једном тренутку пожелела да је мој чаробни сан стварност. Језива тишина око мене опомињала је да не одустајем од јединствених чаролија јесење шетње.

Катарина Јовановић III₃

ШКОЛА

Прелеп школски дан са много узбудљивих ствари.

Школа ми је битна. Јуче смо имали контролни из природе и друштва, надала сам се петици. Мислила сам да ћу имати само четири бода мање, и сутрадан је све било како сам и мислила. Баш сам се обрадовала, Осмех је наставио да поиграва на мојим уснама јер сам сазнала коме сам тајни пријатељ. Ја сам свом пријатељу поклонила веома леп цртеж. Још увек нисам добила поклон, знам да ћу га сутра добити.

Школа је прелепа и свему ме учи. Обожавам је и хвала јој што ми показује лепоте света.

Маша Бојат III₃

ПОГЛЕД СА МОГ ПРОЗОРА

Освануо је хладан јесењи дан. Будим се и лагано устајем. Поглед ми дозвољава да осетим маглу на своме лицу. Помислио сам да је зима по хладном ветру који је дувао.

Поред хладног ваздуха могао сам да осетим све магије јесени.

Сунце, древни краљ, дао је брату Облаку да влада, али да му се понекад јави у царству.

Док Ветар, стари музичар, својом фрулом уз помоћ птица ствара прелепу мелодију јесени, његова сестра, Киша-баштован, залива биљке

и поји животиње.

Јесен је тмурна и хладна, али је велики уметник који ствара грандиозна дела и може покретом четкице да улепша свет.

Петар Јовићевић IV₃

Илустрација: Богдан Јовићевић VIII₁

ОСТВАРЕН САН

Милка је најмлађи становник земље Маште. Много је волела небо. Мајка јој је често причала да се небом може стићи до земље која је једина лепша од Маште. То је земља Рашка. Када је порасла, кренула је да тражи Рашку. Својим балоном је летела када је чула позивање у помоћ. Спустила се на једно острво и угледала ждребе црвене гриве које се отимало огромном чудовишту. Милка је ослободила ждребе. Била је срећна што је ослободила Ружу, тако се звало ждребе, али и тужна. Мислила је да је залутала и да неће успети да стигне до Рашке. Окренула се ка истоку и хтела је да поново подигне свој балон. Изненада је приметила да на суседном острву светлуцавим словима пише „Рашка.” Много се обрадовала. Ружа и Милка су се заједно упутиле ка том острву. Ружа је остварила свој сан да буде слободна, а Милка да пронађе Рашку.

Снови се врло често остваре баш онда када се најмање надамо.

Милица Рњаковић IV₁

СТВАРАН САН

Свако некад нешто сања. Неко кад спава, а неко чак и кад је будан. Ја сам једном имао врло необичан сан. Шетао сам крај шуме, било је вруће, па сам сео у хлад испод дрвета. Онда сам посматрао небо и облаке и покушавао да одгонетнем ког су облика. Тада чух цвркутање птица. Оне нису цвркутале, већ су причале језиком који сам могао да разумем. „Какво је оно чудно живо биће?” „Мислим да је то људско младунче.” „Добро је да нема праћку, неће нас гађати”, причале су оне. Тихо сам се кикотао у себи да их не уплашим. Наравно да их нећу гађати. Ја волим птице. Тада ме је мој пас Џеки пронашао и гласно залајао. Птице су се уплашиле и побегле.

После тога сам остао дуго да размишљам да ли су птице стварно говориле или је то био сан.

Душан Кокоровић III₂

МОЈ САН

Легла сам на свој кревет, није ми пуно фалило да заспим. Када сам заспала, почео је чудан сан.

Сањала сам како сам у малом граду у којем је живело на милион вила и вилењака. Нисам знала како да се уклопим, јер нисам имала крила, а и да сам имала, не бих знала да их користим. Ходала сам тако, а онда ми је пришао мали пас без крила, ја сам мислила да сам једина. Он је био веома жедан због трчања, а ја сам била жедна због ходања. Одвео ме је до извора једне реке. Тамо је била једна вила која га је дозивала. А мене је питала: „Шта ти радиш са мојим псом?” Ја сам рекла да нисам одавде, а она је рекла: „Очигледно, чим немаш крила.” „Нисам вила”, рекла ми је, „ухвати ме за руку и полетели са мном!” Одвела ме је у продавницу крила, а тамо сам изабрала крила која ми одговарају. Била су велика, љубичасто-плава, а на сунцу су се пресијавала у све дугине боје. Сатима сам учила да летим. Сваки пут ми је ишло све боље и боље. А на крају сам научила и морала да се вратим кући. Онда ми је дала прстен боје мојих крила и рекла када год хоћу могу да га имам или када ми буду недостајала само да пипнем мало дугме испод прстена. Поздравиле смо се и загриле, а онда сам чула благи глас који ме је дозивао: „Иво, Иво, Иво!” Пробудила сам се са осмехом на уснама. Схватила сам да је то био само сан. Прстен ми је и даље био на руци.

Цео дан сам причала свима своју причу, али прстен сам сакрила и никоме нисам показала. Тада сам схватила да снови могу бити добри и лоши и надам се да ћу опет сањати тај сан.

Ива Аврамовић III₂

ЈЕДНА ПАХУЉА

Једна тихе јесење ноћи поче падати диван бели снег. Пахуљице ми шапуташе нежним гласом: „Сутра, када се пробудиш, бели покривач ће прекрити траву и све ће бити као у бајци.”

Ујутру сам изашла напоље и чула опет познати глас: „Ташо, то смо ми, пахуљице, играј се мало са нама.” „О, наравно да хоћу”, рекох и почех да се играм. Правила сам „анђелчиће” у снегу, Снешка, грудвала се са братом... „Ташо, смрзнућеш се, време је да идеш кући!”, рекоше ми нове беле пријатељице. „Хвала вам, пахуљице, баш ми је било забавно!” А онда се десило нешто необично, пахуљице направише облик санки и однесоше ме до куће. Ушла сам и јавила се мами: „Мама, стигла сам и много сам огладнела!”

Увече, када сам се спремила за спавање, опет чух пахуљице: „Лаку ноћ, Ташо, лепо спавај, сутра је нови дан, чека нас још авантура.” „Лаку ноћ, пахуљице, једва чекам!”, рекох и утонух у сан.

Тамара Драшкић III₂

Илустрација: Марко Павловић VI₁

У ПРИРОДИ

У близини моје куће налази се воћњак. Волим да се попнем и седим у крошњама. Кад год имам времена, одем тамо. Опуштају ме звуци шумора лишћа, цвркута птица и зујања пчела. Једног дана, пожелела сам да се попнем на највише стабло. У првом тренутку сам осећала страх. Чврсто сам се држала за грану. Гледала сам ка земљи и размишљала о паду. Онда сам подигла поглед и страх је нестао. Мој видик је био широк. Разгледала сам наоколо. Осећала сам се велико и моћно. Задовољство је било огромно.

У природи, човек се увек може осећати величанствено.

Зорана Петровић IV₁

ПОГОВОР

Емине кратке приче су једна велика доброћудна душа. Битна је свака реч и свако слово да би настала једна велика целина као што је ова. Мислим да читањем ове књиге не можете бити усамљени, да је у свакој причи скривено једно ваше осећање, једна ваша жеља и сан. Ова књига је посебна због тога што смо се ми, деца, стављали на место одраслих, а у ствари остајали увек исти. Показали смо својим причама колико је битно с времена на време умети позвати дете у себи. Емине кратке приче јесу колико приче за децу, толико и за одрасле.

Хвала младим писцима који су имали храбрости и одлучности да пишу о својим идеалима, који су умели своју мисао и жељу да преточе у кратку причу.

Марта Весовић VI₁

САДРЖАЈ

5 ПРЕДГОВОР

Причам ти причу о...

- 9 Петар Петровић – НА ВРБИЦУ
- 11 Богдан Филиповић – БАЈКА О ВУКУ
САМОТЊАКУ
- 15 Ива Младеновић – БАКА И УНУК
- 16 Михаило Шишић – ДЕЧАК И ЗЛАТНА
РИБИЦА
- 17 Матеја Прокопијевић – ПРИЧА О ДРВЕТУ
- 19 Ена Станковић – ПРИЧА О СУНЦУ
- 21 Лука Брашанац – ПРИЧА О СУНЦУ
- 22 Тамара Драшкић – БАЈКА О ЛАБУДУ
- 23 Тамара Драшкић – ДНЕВНИК
ПЛАНИНАРЕЊА
- 25 Јелена Милаковић и Кристина Јанковић
– РАДОСТАН ЛЕТ
- 26 Невена Смиљанић – МАЧКА
- 27 Емилија Шкрбић – МОЈЕ ИМЕ
- 28 Милан Рњаковић – ГРАШАК МИЛИ
- 29 Андреј Кораћ – ПУТОВАЊЕ НА МЕСЕЦ
- 30 Лука Цвијовић – ЧАРОБНИ КЉУЧЕВИ
- 31 Ивана Мићић – СВЕМИРСКА ШКОЛА
- 32 Огњен Радивојевић – ИЗВЕШТАЈ
ИЗ СВЕМИРА

- 34 Милица Тодоровић и Александар Синђелић
– ПРИЧА О ЧАРОБНОЈ ОЛОВЦИ
- 35 Огњен Радивојевић и Марко Милаковић
– СРЕДЊОВЕКОВНА ПРИЧА
- 36 Софија Ђокановић и Јана Јовановић
– ЧАРОБНИ ЛЕПТИР
- 37 Ђурђија Чанчаревић – ПРИЧА СА
МОРСКОГ ДНА

Ах, та љубав

- 41 Кристина Јанковић – ЧАРОБНИ КОЊИЋ
- 42 Емилија Стоковић – ПОРОДИЦА У ЉУБАВИ
- 43 Ана Диковић – НЕОБИЧНО ЛЕТО
- 44 Каролина Опасињски – НЕЗВАНИЧНА
ЉУБАВ
- 45 Ема Бошковић – ЈЕДНА ЕМА
- 46 Огњен Радивојевић, Марко Милаковић,
Александар Милошевић – ЖМУРКЕ
- 47 Љубица Продановић – БЛИЖИ СЕ
ЗАВРШЕТАК ЧЕТВРТОГ РАЗРЕДА...
- 48 Анђела Јањушевић – БИСЕРНА ШКОЉКА
- 50 Милица Тодоровић – БЕЛИ ЛЕПОТАН
- 52 Александар Синђелић – АХ, ТА ЉУБАВ...

Осмех, само крива линија на људском телу

- 55 Марта Весовић – ЖЕЛЕЗНИЧКА СТАНИЦА
- 56 Марта Весовић – ЛАВИРИНТ
- 57 Марта Весовић – КОРАЦИ ПО ЖИВОТУ
- 57 Марта Весовић – САМО СЕ ЕМОЦИЈЕ
МЕЊАЈУ
- 58 Марта Весовић – СВЕТ ОКО МЕНЕ

- 59 Марта Весовић – ЛЈУДИ
- 60 Марта Весовић – ПРИЈАТЕЉСТВО
- 61 Марта Весовић – ГУШЕЊЕ
- 62 Марта Весовић – СО НА РАНУ

Можда је то још једна усамљена душа

- 65 Катарина Јовановић – ТУГА
- 66 Оливер Гавровић – МОЈА ПРВА ОЦЕНА
- 68 Катарина Јовановић – ТАЈНА
- 70 Снежана Мијаиловић, Катарина Јовановић,
Маша Бојат, Нађа Аксентијевић, Софија
Павловић – ПРИЈАТЕЉСТВО
- 72 Вељко Мићовић – ПОМИРЕЊЕ
- 73 Тамара Драшкић – ДАН ТИШИНЕ
- 75 Мина Лукић – МАГЛА
- 76 Љубица Вучићевић – ДОБРОТА
- 77 Дуња Брашанац – ЖИВОТ
- 78 Тамара Драшкић – ИНСПИРАЦИЈА

Одлазак

- 81 Маја Булић – ВРАТА
- 82 Маја Булић – ОДЛАЗАК
- 83 Маја Булић – САМАЦ
- 84 Маја Булић – ЗАШТО ПИШЕМ?
- 85 Маја Булић – СТВАРАН САН
- 86 Маја Булић – КАО НЕКАД
- 87 Николина Лапчевић – ШТА ЈЕ ЖИВОТ?
- 89 Александра Филиповић – ШТА ЈЕ ЖИВОТ?

Треба ослушквати....

- 93 Милица Симеуновић – ЕМА НА ИЗЛЕТУ
94 Василије Мијалков – МАЛИ ЖУТИ ЛИСТ
96 Катарина Јовановић – ЈЕСЕЊА ШЕТЊА
97 Маша Бојат – ШКОЛА
98 Петар Јовићевић – ПОГЛЕД
СА МОГ ПРОЗОРА
99 Милица Рњаковић – ОСТВАРЕН САН
100 Душан Кокоровић – СТВАРАН САН
101 Ива Аврамовић – МОЈ САН
103 Тамара Драшкић – ЈЕДНА ПАХУЉА
104 Зорана Петровић – У ПРИРОДИ

105 **ПОГОВОР**

Емина кратка прича
(збирка кратких прича ученика
ОШ „Емилија Остојић”, Пожега)

Приредиле
Љиљана Јовановић
Татјана Дан Ракић

Уредници
Милијан Деспотовић
Александар Весовић

Рецензент
Марта Весовић

Ликовно решење корица
Богдан Јовићевић
Марко Павловић

Издавачи
„СВИТАК”, Издавачка радионица књижевног
друштва „Развигор”, Пожега и
Основна школа „Емилија Остојић”
Пожега

За издаваче
Мр Слађана Дикић
Александар Весовић

Лектура и коректура
Љиљана Јовановић

Штампа
Штампарија **„КВАРК”**
Краљево

Тираж 200 примерака
Издање прво

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-36-053.2(082.2)

ЕМИНА кратка прича : (збирка кратких прича ученика ОШ „Емилија Остојић”, Пожега) / приредиле Љиљана Јовановић и Татјана Дан Ракић. - Изд. 1. - Пожега : Свитак, издавачка радионица Књижевног друштва „Развигор” : Основна школа „Емилија Остојић”, 2017 (Краљево : Кварк). - 110 стр. ; 21 cm

Тираж 200. - Стр. 5: Предговор / Марта Весовић. - Стр. 105: Поговор / Марта Весовић.

ISBN 978-86-7960-203-9 (Свитак)
1. Весовић, Марта [аутор додатног текста]

COBISS.SR-ID 229428748